

1550.

Мъничета в големи кабинети
Изглеждат като грахови зърна,
Но в манията си за власт обвзети
Надуват своята големина.

Безумие с обществени размери
Извира от коравите глави,
Изпълва без остатък всички сфери,
Жестока сила, за да прояви.

И колко са могъщи да покаже
Във позата на свърхчовек-герой,
От кръв морета не ги спират даже,
Когато влизат с правдата във бой.

А после свършват със въже на шия
Или в затворническата килия.

1551.

При комунистите въпроси няма,
Но има само отговори в хор,
А Правдата, макар и глухоняма,
Все пак държат заключена в затвор.

До нея спи наивната надежда
Народът да дочака светъл ден
Ако с любов усърдно се навежда
Пред образа на вожда си червен.

А който недостатъчно се кланя
Се праща в лагер или на разстрел
От службите за донос и охрана,
Който трижди всеки е проклетел.

И хората се чудят ден и нощ
Как да смаяват битата си площ.

1552.

*Световната История е хронология
на войните. (Лично мнение)*

Наука за мащабни погребения
От древността до съвременността,
Това е точното определение
За нейното значение в света.

Войните трудни са за преброяване
И са безбройни жертвите във тях,
Загинали при всяко прекрояване
На глобуса с братоубийствен грях.

За пренаситената с кръв История
Лъжите са като насъщен хляб,
Но без да е лъжлива алегория,
Смъртта печели крайния етап.

И затова тираните безспир
Воюват, но говорят все за мир.

1553.

Когато диктатурите се сменят,
Настъпва страшен мъртав период,
През който камъните в ужас стенат,
А в ужас е замлъкнал цял народ.

Сноват закрити черни камиони,
Претъпкани със живи мъртавци,
Изхвърлят ги в планинските каньони
И връщат се с активните борци.

Като в космическата черна дупка
Изчезват хора без следа и вест,
А живите във своята черупка
Очакват собствения си арест.

Впоследствие Закона заявява,
Че беззаконията оправдава.

1554.

Край мене се източваше редицата
На хомосексуалния парад,
А аз подкрепях със ръце дечицата
И исках да ги задържа назад.

Те все пак гледаха, недоумявайки
Каква бе тази неприлична сган,
Която всички нрави нарушавайки
Се кълчеше без чувството за свян.

Полиция позора ѝ опазваше,
А тя го считаше за свобода
И срамната си голота показваше
Из улиците главни на града.

Сред нейни съидейници признати
Се виждаха и група депутати.

1555.

Разбрахме: за крадци-милионери
Не може днес закон да се намери

Обаче те законни са наследници
На едновременните ни изедници

И сметнахме, че с право им се пада
Да ги накажем с каменна грамада.

Избрахме си един от най-известните,
От най-безскрупулните и безчестните,

И купът, придружен със тежки думи,
Растеше както крадените суми.

Наскоро с камъните от грамадата
Издигна на двореца си оградата,

А със нахалството си прословуто
Поиска още и за барбекюто.

1556.

*Над 800 журналисти отразявали процеса
срещу масовия убиец Андерш Брайвик.*

Да си прочут без оглед със какво,
Не е ли блян отдавна на мнозина? -
От някакво невзрачно същество
За новинари ставаш златна мина.

Дали донася рай или пък ад,
Дали е истина или измама,
Е без значение за Херострат,
Когато тръгва да подпалва храма.

Във днешните модерни времена
Известност шумна незабавно носи
Ако тълпа край някоя стена
Поръсиш със куршумени откоси.

И колкото са повече убити,
По-дълго ти оставащ в новините.

1557.

Предсказа Айнщайн кривото пространство,
Вант Хоф – асиметричния атом,
Маркс – кризите в световното стопанство,
А аз – несгодите във всеки дом.

Излиза, че неправилните форми
Са базата на целия живот
И затова налаганите норми
Приема трудно простият народ.

А опитите в правилна посока
Се правят още от античността,
Но въпреки подкрепата широка
Все неоправен си стои света.

За справяне със трудния въпрос
Ще се разчита на космичен гост.

1558.

Министрите са с няколко заместници,
Защото длъжността е заменима
И техните замени са предвестници
Правителствена криза, че ще има.

Но има ли заместник Земеделеца?
Не! Няма днес и нивга не е имал!
Във мраз, във зной, във буря и виелица,
Да ражда хляб е неговият стимул.

Незаменимите крепят планетата,
А другите са за придатък само
И често слагат прът във колелетата
Вместо на свестните да дават рамо.

И затова навярно напоследък
Не се отчита никакъв напредък.

1559.

Градината на моята душа
Сега е пълна със инсектициди,
Те ме опазват да не съгреша
Щом изкушение от нейде иде.

На правдата досадната муха
От тук нататък няма да ме плаши
И всичките прояви на духа
Ще бъдат проверени, че са наши.

Така *идейната* си чистота
Подържам чрез *идейна* хигиена,
Чрез пълно разбирателство с властта
И с вярата, *идейно* подплатена.

А свършат ли се тези препарати
ДС партия нова ще ми прати.

1560.

Защо ли изборната власт е скъпа
За всяко българско сърце и джоб?
Защо при всяка смяна на калъпа
Започва всичко като след потоп?

Прииждат гладни, а си тръгват сити,
Награбили имоти и пари
И бързат да се скрият във дворците,
Позорът им които сътвори.

През кратки периоди се повтаря
Демократичният бандитски рай,
А следващият предния преваря
И властите крадливи нямат край.

Народът (страх ме е да изрека!)
С надежда чака “силната ръка”.

1561.

Страдания неясни за мъжете
Гнетят духа на младите жени,
Когато гледат модни тоалети,
Но само през витринните стени.

Възможно ли е някога сълзите,
Проляти тайно, да се преброят?
Те свързани са със мечти убити,
Наивни може би, но те тежат!

Закон е нужен младото момиче
По право да е с модно облекло
Не чрез благотворителните притчи,
А под правителственото крило!

Защото грижата за Красотата
Е също важна както Свободата.

1562.

Отдавна фаталистите приемат
Смъртта за акт на справедливостта,
При който определящ е обемът
На сторения грях от личността.

За Хитлер, Цезар, Кадафи, Атила,
И още много други като тях
Това основно правило е в сила,
Макар и при неравностоен грях.

Къде е Сталин в този ред обаче
С великия кормчия Мао Дзе Дун?
Животът за убийците-водачи
Не струва колкото лула тютюн.

Умряха те със почести обкичени,
А също и насилствено обичани.

1563.

За подмладяване на стара нация
Въстанията са най-ценно средство,
Те почват със борба за демокрация
И вождове оставят във наследство.

А вождът е обичан във началото,
Народът го приема за спасител,
Докато той осъществи опялото
На Свободата като “вожд-учител”.

Учителят е най-непогрешимият
И назидателно размахва пръста,
От всички грехове най-непростимият
Е пред лика му да не чупиш кръста.

И вождът, със властта си за да свикне,
Най-близките си във затвор ще тикне.

1564.

*Много по-желателно е да имаш синовна обич към Бога
отколкото да притежаваш проникателен ум. (Жан Жерсон)*

Изискан занаят е “богослов”,
Наситен е докрай с духовна сила,
Чиято заразителна любов
От край до край Земята е покрила.

Като мислител той е най-велик,
В добри дела превръща греховете,
Тъй както дворцовият алхимик
Превръща в златни медните монети.

Той влиза със неверниците в спор
И с чистата си вяра побеждава,
Защот е със Бог в едни отбор
И отразява Неговата слава.

За боя със идейните отрови
Светът не може миг без богослови.

1565.

Във самохвалните комюникета,
Издавни по време на война,
Лъжата, казват, е общоприета
За не една воюваща страна.

“Врагът е с десет хиляди убити,
А ние с половината *едва*...”
За коментаторите гласовити
Число са жертвите, не същества.

Събрани във задгробното си братство,
Те нямат имена, а само брой...
Че думата “*едва*” е светотатство,
Не ще смущава техния покой.

Беда е, че във родната държава
И живите тя също не смущава.

1566.

Един многоизвестен съдия
Не бе скъперник в смъртните присъди
И черната му слава засия,
Във времето навек за да пребъде.

Младеж бил гроб престижен осквернил
И за тове ще бъде ликвидиран,
Жестокостта Законът е прикрил
Чрез съд за тази цел организиран.

А съдията като със балон
Все по-високо бързо се издига
И във ръка с бездушния закон
До министерското кресло достига.

Фашист, и демократ, и комунист –
При всичките режими той е чист.

1567.

Щом градска глупост трайно съчетана е
Със селска хитрост, туй е основание,

За да възникне ново ценно качество
Сред градското и селското замлячество,

Наричано от някои еснафщина,
А всъщност тя е истинска простащина –

Партийна, вихрена и атакуваща
И доста скъпо на народа струваща.

Най-силните от нейните следовници
Заемат постове като чиновници

И чрез червените постановления
Въвеждат класовото управление,

Чиято най-практична от задачите
Е работа да дават на палачите.

1568.

Датата на Рождество Христово за католици и православни са различни. На Възкресение Христово - тоже.

Премъдрите владетели на вярата
Дали разбират страшната вреда,
Нанасяна от тях чрез надпреварата
За бройката на Божите чеда.

Христос-едно се ражда всяка зима,
Но доста дни преди близнака-две,
Загадката е непреодолима
И няма как да се обоснове.

Христовците и двамата възкръсват,
Но те отново са един след друг
И още по-големи грешки лъсват,
И всичките на разума напук.

Дали един е или пък са двама
Се питат плахо вярващите в храма.

1569.

Способността да предивиква страсти
Е в същността на всеки вид игра
И тъй да облекчи поне отчасти
Гнета на скука, сплин, или хандра.

Инфарктни случаи се наблюдават
При отбелязване на важен гол,
Тъй смъртоносно хора се вживяват
Във футбол, хоккей или баскетбол.

Естествено ли е това, не е ли,
Е безсъмнено закъснял въпрос,
И отговорите са закъснели
Подобно на “Дали е Бог Христос?”

Играта по терените със топката
Държи отдавна Глобуса във клопката.

1570.

*Начал с гладью, а закончил с гадью.
(Н.В. Гоголь, “Мертвые души”)*

Касапите на българското слово,
Задавени от злобната си страст,
Във злобата си влагат наготово
И злоба със чуждоезичен глас.

Със “хейтър”, “хейтърство” и “хейтиянство”,
Засищат встникарския си глад
И смятат да продават чак във странство
Журналистическата своя смрад.

Към “лав”, “амур”, “аморе”, “либе”
Те не изпитват личен интерес,
Любов витае в бедните колиби
И за властта не е модерна днес.

А злобата на всякакви езици
Хранилка е за всички политици.

1571.

“Деветдесет процента” са магически!
Засягат всеки творчески процес!
Теоретически, а и практически
Измерват те отпадъците днес.

В науката и във литературата,
Във всеки най-възвишен занаят,
В лекарствения бранш и във културата
Това е факт, макар и непризнат.

Изпълнени със тайни безполезности,
Напразни блянове навред творят,
Заместват неуспехите с любезности,
Които Истината да приспят.

Със пълна сила страшните проценти
Важат и за редица парламенти.

1572.

Аз бях във група многообещаващи
На Партията предани дейци
И златните резерви представляващи
В редиците на нейните бойци.

През пролетта ме преквалифицираха
От комбайнер във кинорежисьор,
Впоследствие ме преориентираха
За шеф в Държавния монетен двор.

И независимо от всички сложности
При кой да е заеман важен пост,
Старях се според моите възможности
На Партията да съм верен лост.

За трудещите всеки ден изгрявах
И светло бъдеще им обещавах.

1573.

За разделението на властта
Е много писано, но без последствия -
Все неделима се оказва тя
И непрестанно бремна със бедствия.

Сама на себе си е висша цел,
Душа на най-невзрачните чиновници
И на великия тиран, поел
Към нея с главорезите-полковници.

Науката я раздели на три,
Животът ѝ натрапи единение
И много робски тайни ѝ разкри,
Полезни за доброто управление.

Тя си остава вечно неделима
За благо на който днес я има.

1574.

Отгде се взема верността на роба
И благодарността към господаря?
С какво робовладелската особа
Любовни чувства в роба си разгаря?

На господаря в дълг е, че живее,
Че може въздуха да диша още
И със овцете като тях да блее
И робството да хвали дни и ноци.

Така се вие робската спирала
И много рядко някой я смущава,
Не се римува тя със Идеала,
Но съществува в не една държава.

Да! Роб и господар във колектив!
И всеки е по своему щастлив.

1575.

Убийственото щастие чрез дрогата
Спохожда милиони същества
И ги освобождава от тревогата
За всичките тревоги след това.

То е обемна част от производството,
Огромно по размер и капитал,
При него не присъства благородството
И всякакъв общоприет морал.

Остава само страстното безумие,
Необуздано с никакъв закон -
Смъртта предлага се със сладкодумие,
Разпространителите ѝ са легион.

Отдавна съвестта им е безока!
Самоубийството е тяхна стока.

1576.

От филмите за лекари – герои
Изпитвам чисто удовлетворение,
Те си приличат с мненията мои,
Съставени от лични впечатления.

Добрият лекар подкуп не приема,
Изпълненият дълг му е наградата,
Животът му е истинска поема
В борбата на порока със обсадата.

От него са доволни всички болни,
Не връща който и да му изпратите,
Той не участва в сделките подмолни
И първи е сред супер-хипократите.

А има ли в обществените сфери
Човек, достоен с него да се мери?!

1577.

Властта от комунизма бе превзета
В един единствен календарен ден,
Но банки, занаяти и просвета
Не смаза бързо валякът червен.

Професори, бръснари, обущари,
И всеки мъж, останал незаклан,
Веднага се нарекоха другари
И клеха се за вяност в труд и бран.

Голямата метла не ги забрави,
Властта един през друг ги уволни
Като носители на чужди нрави
И всичките в концлагер настани.

Живяха там сред вопли и мъчения
Докато им се спретнат обвинения.

1578.

Изкупване със вярност на бездарност
Е същност на партийния подбор,
Не го признава никой за вулгарност,
Защото всички са в един отбор.

Чрез вярност се добиват ред предимства
И някои особени права,
Които Партията ни заимства
От блискоизточните общества.

Най-важното е правото на мързел
Във името на светъл Идеал,
Със който вожд-учителят е свързал
Партийния идеен капитал.

И затова, без оглед десен – ляв,
Нараства бързо членският състав.

1579.

Простащината кой не я проклина,
Но тя е вечно неразделно с нас
По някаква неведома причина,
Която ни държи под своя власт.

Напълно е природосъобразна
И слята със околната среда,
Отричаща ума и безотказна
Към липсата на всяка свобода.

Това е изключително удобство
За целите на кой да е сатрап,
Чрез него се започва всяко робство
Плюс обещание за лесен хляб.

Простащината? Вечно ще я има!
Велика е! И неунищожима!!!

1580.

Стръвта към унижение е странна
Когато овладява цял народ,
Прилича ми на многолика рана,
Кървяща непрестанно цял живот.

Уж няма вече титли благородни,
Без тронове са бившите царе,
Но поданиците не са свободни
И споменът не иска да умре.

Графини, баронеси и херцози
Живеят в постоянен карнавал,
Крепят унаследените чертози
И се кълнат в несъществуващ крал.

А докато тълпата ги признава,
Мъртвешкият им танц ще продължава.

1581.

*“Баба ми правеше такава хубава салата,
Че вътре бяха всичките витамини от
Менделеевата таблица” (Бойко Борисов,
Министър председател на България)*

Учудвал съм се много неведнъж
На неграмотността на политиците,
Изкупвана със устрем вездесъщ
Да зубрят текстовете на класиците.

Тук става дума не за правопис,
За който вие правилно ги хулите,
А за необятната космична вис,
За атомите и за молекулите.

Познанията им за този свят
Са нейде в ранното Средновековие
За всеки депутат и дипломат
От стария режим или от новия.

Незнанието днеска е модерно,
А може би дори закономерно.

1582.

*...Что в мой жестокий век восславил я свободу
и милость к падшим призь Iвал. (А.С. Пушкин)*

Поетите да променят света...
Каква добронамерена измама!
От тях мнозина срещнаха смъртта,
Но в тиранията промяна няма.

Лицата им читанките красят
И дойде ли редът на тържествата
Тирани с жертви заедно стоят
И заедно им честват имената.

Дечица сричат техните слова
Ведно с това каквото казва Вожда
За мъртвите и техните права
Когато със венци при тях дохожда.

И хората съзират, че промяната
Се състои единствено в подмяната.

1583.

Със принца ляга Кейт или Ванеса
И мигом се превръща във дукеса,

Щастлива до поредния развод
С издръжката си кралска доживот

И затова в двореца на опашка
Застава всяка нова Пепеляшка

С надежда някога да се вреди
За член на синьокръвните среди.

В развѣдника за деви благородни
Пристигат нови пратки ежегодни,

В очакване да мре монархът стар
И да помажат техен син за цар.

А междувременно посред безреда
Човеци се превръщат във говеда.

1584.

Мизерията е отворен свят,
Но кой ли иска да я посещава?
Сред бедност, дрипи, болести и глад
Дори на музата ѝ прилошава.

Юго намери там човещина,
А след това подробно я описа
За хората в единствена страна
И тъй показа те навред какви са.

Зола подхвана темата със жар
И я разнесе в фабрики и мини,
За да покаже във “Човекът звяр”
Човек, че звяра може да надмине.

Изкуството неволята рисува,
Но за нещастие не я лекува.

1585.

Изискан лукс са нашите права,
Защото те са неприкосновенни
И славени с възвишени слова
От всичките управници безценни.

Не зная зле ли е или добре,
Но правото в държавата се *дава*
И доста грижи има да бере,
Тоз който мисли, че го притежава.

Ако случайно ти се позволи
Понякога да му се полюбуваш,
Ти жаждата за правда утоли
На благодарен като се преструваш.

С правото да бъдеш благодарен
Се оживява в този свят покварен.

1586.

Веселие се лее от екрана –
Рекламата тъгата не търпи,
Тя винаги е в празнична премяна,
Усмивките си никой не пести.

Безсрамната лъжа ме забавлява
Подобно на предизборна борба
Когато кандидатът обещава
Богатства със голямата торба.

Лъжата се умело преоблича
И със преобразеното лице
Започва на надежда да прилича,
Загнездена в човешкото сърце.

А цялата печалба от измамата
Прибира собственикът на рекламата.

1587.

*Insanity in individuals is rare – but in groups,
parties, nation, it is rule.(Friedrich Nietzsche)*

Тълпа нормални хора полудява
По някакъв неведом още знак
И никой няма точната представа
Защо на себе си тя става враг.

На всякакви убийства е готова
В самоубийствения си стремеж,
Просмукана с идейната отрова
На вожда сладкодугмен и зловещ.

Разумните повдигат раменете,
За тях това е малък инцидент,
А за опасност някой щом се сети,
Страната вече е без парламент.

С такъв болезнотворен оптимизъм
Започва всеки тоталитаризъм.

1588.

Натрапва се във моето съзнание,
Че стиховете, както веществата,
Си имат агрегатно състояние
И истинност, макар и непризната.

Едни приличат много на кристалите,
Но има и обилно разводнени,
А трети са ефирно прошумялите
И към небето синьо устремени.

Във стиховете думите са знаците,
С тях мисълта обича да рисува
И робските неволи, и юнаците,
И всичко, от което се вълнува.

А за стиха, въздушен или твърд,
Наградата понякога е смърт.

1589.

Нежное расположение к подлости...
(Н. В. Гоголь, “Мертвые души”)

Запазени са любопитни сцени
От срещите на Вожда със поетите –
С лица от чиста радост озарени
За вярност и любов им са обетите.

Те неуморно Вожда си възпяват,
Възпяват постоянно, изчерпателно,
Едни със други се съревновават
С усилие напразно, но трогателно.

Осигурени са с добра заплата,
Отличия, награди, уважение...
Уви, шедьоврите им са признати
Единствено в партийно отношение.

Във тесния партиен кръг интимен
Възторгът постоянно е взаимен.

1590.

Неверниците са нещастно племе
Под прицела на всички богове
Във минало и във сегашно време
Дори и в бъдещите векове.

Във никоя религиозна книга
Не се предвиждат милости за тях
И Божи гняв навред ще ги достига,
За да живеят винаги във страх.

Неверник в рая няма как да влезе,
Самият Данте ясно го твърди
И във Чистилицето праща тези,
Които Бог преди Христос роди.

Неверниците трябва в кратък срок
Да си измислят някой свестен бог.

1591.

Съдът е скъп и мутрите решават
Да не купуват власт, а те сами
Да почнат пряко да я упражняват
Навсякъде из родните земи.

Създават си набързо депутати
И увенчават столицата с кмет,
Дори във президентските палати
За главна мутра мутра е приет.

А политическата обстановка
Се усмирява със магичен знак,
Тук всички мутри са без подготовка,
Но знаят как да колят своя враг.

В това според съвременните граждани
Се състои поредното възраждане.

1592,

Успехите заместват неуспехите
Със постоянна непоследователност,
А ние сляпо търсим в тях утехите
С прилежна и нестихваща старателност.

Но те са малко и са недостатъчни,
За да покрият всички наши загуби:
Започват със надеждите зачатъчни
И свършват с отчаянията пагубни.

И все пак нещо странно са надеждите -
безсмъртни малките са и големите,
в какъвто и затвор да ги отвеждате
те се завръщат като сладки шемети.

Не ще заглъхне ясният им глас,
Защото вечно сме във тяхна власт.

1593.

От бъдещето ни комунистическо
Остана бедност, смесена с разруха,
Ведно с наследството теоретическо,
Което Времето без жал издуха.

Къде са всички тези многотомници,
Изпълнени докрай с идейна плява?
В мазета скриха се като бездомници
И чакат някой да ги претопява.

Които ги четяха и ги писаха,
Сега са демократи всепризнати
Покръстиха се и пребоядисаха
В банкери, прокурори, депутати.

С хамелионството си те се славят
И ако трябва пак ще го направят.

1594.

Отдавна живо ме интересува
Честта в междупартийното прелитане –
Тя продължава ли да съществува
Или пороците са предпочитани?

Въпросът е излишен. И го зная,
Но все пак неуморно той задава се,
За да се види силата коя е,
С която личността обезчестява се.

Прелитанията са безопасни
За политическото поколение,
А също тъй и много ефикасни
За джоба във парично отношение.

Множат се бързо прелетните птички!
Търпят ги и ги благославят всички.

1595.

Оказва се, че доста политици,
Подобно на фекалната бактерия
И на добре известните мушици
Живеят чрез най-мръсната материя.

Там те се чувстват като у дома си,
Намират задоволство и признание
От най-широките народни маси,
Избрали ги в Народното събрание.

Отделно взети те са хора-нищо,
Крепят ги всякога себеподобните,
А мръсотията им ги насища
С усещане, че те са най-способните.

И радват се на пълна свобода,
Защото са в естествена среда.

1596.

Краси “почтенната борба за власт”
Плаката с политическа реклама
И като в приказка за дядо Мраз
Осланя се на сладката измама.

Властта е страшно силен наркотик
И който се към нея пристрастява,
Готов е за суетното “велик”
И с дяволите да се съюзява.

Готов е да прекрачи всеки праг,
Поставен на морала от слугите
И да унищожава всеки враг
Чрез силата на меча и парите.

В борбата му безмислена и тежка
Почтенността е най-голяма грешка.

1597.

Ще възроптаем ли, че вече век
Слугуваме на неискреността?
Къде остана гордият Човек,
Носителят на справедливостта?

Уви, навреме е обезвреден
От ненавиждащи го хитреци,
Пребит, посечен или ослепен,
Той е на щат при мъртвите светци.

Гордеем се със своя мирен строй,
С неискрено начало, но без край,
Като скала непоклатим е той
И за престъпника е замен рай.

Престъпникът ведно със съдията
Са радват заедно на Свободата.

1598.

За простите човеци в низините
“Обществен договор” е без значение,
Чрез него те не стават по-честити
Със или без да има приложение.

Не ги привлича хитрият оратор
Със многословната еквилибристика,
Защото виждат в него нов диктатор,
Подкрепян от продажна журналистика.

Животът им е в каменната ера,
Модернизиран с къщи във кашоните,
Със епидемиите от холера
И с покровителството на законите.

А на прогреса стръмната пътека
Те ще изкачват още двеста века.

1599.

Как често мъчениците на Славата
Прибягват до слова и до дела,
С които да осигурят появата
На себе си до светски светила!

“Докато си замезвахме ракията
Във ресторант “Москва” с Гор Видал,
Му обяснявах, че за беднотията
Безмислено е днес да го е жал...

Със Реган бърбехме из кафенетата
Безспир за Хелзинкския протокол.
Казах му: “Не подписвай за ракетата,
Защото ще си вкараш авто-гол!”

Щом тѝ върви, да каже той ще може
Какъв съвет е дал на дядо Боже...

